

SID 5

Detektivní
série

TAJNÝ VÝZKUM

HANA MILITKÁ

Tajný výzkum

Hana Militká

Detektivní román ze série SID, 5. díl

Tváří obálky je Milada Šedivá

Román věnuji své sestře Miladě Šedivé k jejímu krásnému
jubileu

Předmluva

Mgr. Jaroslav Drda

Nevím, kolik hereček se po skončení své herecké dráhy pustilo do psaní. A nemám tím na mysli psaní memoárů, ty se u vyznavačů a vyznavaček divadla jaksi očekávají a nikoho nepřekvapí. Hovořím o vlastní tvorbě, vlastní fantazii. Snad se to dá vysvětlit tím, že celoživotním převtělováním a vciťováním se do myšlení postav se v nich nahromadilo tolik emocí, tolik pocitů a postojů, že je prostě musí ze sebe dostat ven. Ten nakumulovaný

vnitřní život v nich zkrátka vytvoří přetlak, který je nutno transformovat.

Nevím tedy, kolik bývalých hereček se dalo na cestu spisovatelskou, v těchto kruzích se nepohybují. Nedávno jsem měl tu čest se potkat s Ivankou Devátou, a stálo to věru za to, ale dál nevím. A určitě neznám žádnou herečku, která by začala psát detektivní příběhy.

Případ Hany Militké mi trochu nabourává mou teorii o inspiraci ztvárněnými postavami. Detektivka ve formě divadelní hry je poměrně vzácný útvar. Výjimkou je Past na myši Agathy Christie, která se hraje už nějakých šedesát let. Zjevně má i jiné kvality než je pouhá detektivní zápletka.

Tak tedy ze svých rolí Hana nečerpá. Možná se jí někdy zeptám, proč píše zrovna detektivky, anebo jí tohle malé tajemství ponechám.

Však není jediné. Druhou záhadou je mi tempo, kterou ze sebe Hana jednotlivé příběhy chrlí. Kdysi jsem někde slyšel, že Mozart vytvořil tolik děl, že jenom jejich opisování by člověku trvalo déle, než krátký mistrův život. Řekl bych, že Hana Militká nasadila podobnou rychlost.

Je báječné, když si člověk po skončení jedné životní kapitoly umí najít nový cíl, a věnuje se mu s takovým nasazením a zaujetím, jaké Hana Militká vkládá do svých příběhů. Je to něco, co jí tak trochu závidím. Ale i přeju.

Jaroslav Drda

V Roztokách 3. 10. 2024

Úkol

Sedmiletá Rozárka jde do školy. Má dobrou náladu. Doma se vzorně připravila, všechny úkoly má dobře vypracované.

Hlavně se nemůže dočkat hodiny kreslení.

Konečně!

Paní učitelka Procházková vstoupila do dveří se slovy: „Dobrý den, sednout,“ mávla rukou směrem dolů. Žáci poslušně usedli s obvyklým ruchem.

„Pokud si dobře vzpomínám, měli jste vypracovat domácí úkol. Jako první nám přinese obrázek třeba – Rozárka.“

Dívka vstala celá nadšená. „Paní učitelko, namalovala jsem naši rodinu, jak jste minule řekla.“

„Ano, pojď nám ukázat svůj výtvar.“ Pohlédla na kresbu a pár vteřin byla překvapená: „No, tvůj obrázek je velmi pěkný. Jen nechápu, kdo to sedí v autě. Jsou špatně vidět.“

„To je děda.“

„A co znamená ta kontura hlavy bez očí a úst vedle něho.“

„To je babi. Ale nesmím o ní mluvit.“

„Proč? Nemáš ji ráda?“

„Mám ji moc ráda. Ale stejně o ní nesmím mluvit.“

„A proč je babička tajná?“

„Kvůli práci.“

„Aha, pracuje u policie?“

„Nevím.“

„Někteří policisté jsou tajní.“

„Vždyť oni nosí uniformu, každý pozná, že jsou policajti,“
namítla Rozárka.

„Ano, spousta policistů nosí uniformy, jen někteří ne. Chodí v civilu, aby každý nepoznal, že jsou tajní.“

„Ale proč?“ zeptala se dívka zaskočeně.

„Lidi by si před nimi dávali pozor. Tajní by se nic nedozvěděli, takže by nebyli tajní.“

„Aha...“ pronesla Rozárka nechápavě.

„Neřekneš nám aspoň její křestní jméno?“

„No, nevím. Možná. Ona se jmenuje babička, ale já jí říkám
babi.“

„Aha. Nevíš, jaké má jméno?“

„O žádném jiném nevím.“

„Dobře, nevadí. Tvá kresba je moc pěkná. Splnila jsi úkol na jedničku. A teď si zavoláme nějakého kluka. Kulíku, pojď se pochlubit, cos namaloval.“

„Prosím, já jsem to nestihl.“

„A pročpak?“

„Měl jsem velký průjem.“

„Celé odpoledne i večer?“ zeptala se nevěřičně učitelka.

„Ano prosím. Táta mi napsal omluvenku. Ale napsal to trošku lidově...“ s rozpaký podal učitelce písemnou omluvu.

Četla nahlas: „Můj kluk měl stračku a nemoh se patlat s nějakou další.“

„No, pane jo! Takhle se to přece nepíše. Vyříd' svému tátovi, ať se za mnou zastaví.“

„Paní učitelko, říkal jsem, že píše lidově...“

„Tohle není jen lidově, ale vulgárně. Kromě toho neumí dané vulgární slovo ani napsat. Písmeno t tam nemá co dělat!“ rozhořčila se. „Sednout! Ať na tebe nemusím koukat. Snižujíš úroveň naší třídy!“ Odmlčela se a pak tiše dodala: „Hlavně tatínkovi vyříd', ať za mnou přijde. Já ho naučím.“

Ozval se školní zvonek.

„Cože?“ vykřikla učitelka a koukla na hodinky: „To jsme toho zase udělali!“ zklamaně odešla.

Jak mírumilovně hodina začala, tak smutně skončila.

Cestou

„Jdeš domů? Počkám na tebe,“ oznámil Vašík spolužačce své rozhodnutí.

Rozárka se dychtivě rozhlédla kolem sebe. Zesmutněla, protože nablízku zrovna nebyla žádná její sokyně.

„Co je ti?“ zeptal se Vašík cestou domů.

„Nic, všechno je v pořádku.“

„Koukni na protější chodník,“ upozornil ji. „Alena čumí, jak umí a zrovna na nás!“

Rozárka pookřála: „Máš pravdu. To bude zase řečí ve škole!“ Tvářila se rozhořčeně, ale u srdíčka ji těšilo, že všechno vidí ta největší drbna ze školy.

„Rózi, tvá bábina je vážně u policie?“

„Proč se ptáš?“

„Je dobrý mít takové známosti. Kdybych někdy potřeboval...“ prohodil tajemně.

„Co ty bys mohl potřebovat od tajných?“

„To víš,“ řekl světácky, „občas se věci vymknou z ruky a něco se zmrví...“

„Co to znamená ‚zmrví‘?“

„No jako že se něco vymkne.“

„Jak vymkne?“

„Prostě nepovede se.“

„A ty vyvádíš nějakou neplechu, abys potřeboval takovou přímluvu?“

„Proč bych měl dělat neplechu? Ale občas s kumpánama něco ulítne a člověk může být ohrožený,“ dokončil machrovsky.

„Abych pravdu řekla, moc ti nerozumím. Ale jestli babi dělá na policii, nevím. Můžu se jí někdy zeptat, ale jestli je to tajné, možná to neřekne ani mně.“

„A proč?“

„Protože by to přestalo být tajné, blázínku!“

„Neříkej mi blázínku. Copak jsem nějaký mrňous?“

„Ne. Jsi skoro dospělý. Druhá třída je pro velký děti, skoro lidi, že jo?“

„Taky si myslím,“ světácky si odplívl.

„Broučku, jsem doma,“ usmála se.

„A neříkej mi broučku. Nejsem brouček, jsem velký brouk,“ pronesl Vašík smrtelně vážně. „Hlavně mám své jméno. Můžeš mi říkat Václave. Všichni Václavové byli slavní. Půjdu v jejich stopách,“ prohlásil hrdě.

Podala mu ruku na rozloučenou: „Měj se hezky, Václave.“

„Ty taky, Rózi. Hlavně se zeptej své báby, jestli s ní můžu počítat.“

„Zkusím to,“ řekla nejistě. Na svůj slib hned zapoměla.

Zklamání

Rozárka přišla domů, pozdravila maminku a hned vykřikla: „Mami, mami, co to tady voní?“

„No přece koprovka. Máš ji ráda, nebo ne?“

„Ano, ano!“ dcerka běžela ke sporáku, stoupla si na špičky a nadzvedla pokličku: „Ta je krásná!“ Popadla lžíci a než matka stihla něco namítnout, ochutnala ten zázrak: „Teda mami, ta se ti moc povedla!“ Chtěla jíst dál, ale matka ji zarazila.

„Slečno, takhle ne! Co máš udělat nejdřív po příchodu zvenčí?“

„Umyjeme ruce,“ řekla zvadle a šourala se do koupelny.

Vrátila se veseleji: „Tečou mi sliny po bradě!“

„Ještě mi řekni, co bylo ve škole!“

„No, úča kontrolovala úkoly!“

„Neříkej úča, nelíbí se mi to. Jaký úkol jste měli?“

„Namalovat rodinu.“

„A jak se ti to povedlo?“

„Mám jedničku,“ hlesla.

„Neříkáš to zrovna nadšeně. Proč? Přines mi to, ať se podívám.“

„Úča, teda paní učitelka si obrázky nechala.“

„Tak mi popiš, co tam bylo.“

„Namalovala jsem náš dům, před ním tebe s tátou a s kolama. A brášku a sebe.“

„Výborně. A ještě něco?“

„No, auto, v něm dědu a babičku.“

„Aha. Co se tedy paní učitelce nelíbilo?“

„Babi neměla obličej. Protože se o ní nesmí mluvit. Paní úča, tedy vlastně učitelka se ptala, proč je bez obličej. Vysvětlila jsem, že je babi tajná. A ona řekla, že je u policie. Je to pravda?“

„Ne, o tom nic nevím.“

„A ty jsi taky u policie?“

„Nikdo z nás nepracuje u policie.“

„Hm, pak že učitelé vědí všechno,“ vzdychla si a zabořila se do koprovky. Na trable ve škole zapomněla.

